

**Markéta Nepřestávej,
Mališová miláčku**

Markéta Mališová
Nepřestávej, miláčku

Eroika

Markéta Mališová

Nepřestávej, miláčku

© Markéta Mališová, 2012

© Eroika, 2012

ISBN 978-80-87409-16-9

Postavy v povídkách jsou smyšlené
a podobnost může být čistě náhodná.

Autorka děkuje za podporu této knihy
firmě Sigma Group, a. s., a jejímu předsedovi
představenstva Ing. Milanu Šimonovskému.

Arnoštovi

*Žít vedle malíře a nevidět fialovou tam,
kde je obvykle zelená, nelze.*

*Žít vedle spisovatele a neuvěřit mu,
že i ty to dokážeš, je nemožné.*

Mít šťastné dětství je zázrak.

Obraz

Pomalou otevírala oči. Ještě ne, říkala si a otočila se na druhou stranu. V okně se vlnil závěs, přes který chvílemi pronikaly ostré paprsky ranního slunce.

Ložnice byl nejkrásnější pokoj jejich starého bílého domu. Závěs milovala. Velké hnědozelené květy a listy, které připomínaly tropický prales, dálky, cesty. Džungli na ostrově Mahé Seychelských ostrovů, vlhké teplo starého parku v Singapuru. Takový dekor se už dnes nedělá.

Ještě ne, je neděle a budu se jen tak povalovat v posteli, přikazovala si znovu.

Tony stále spal. Bylo to nezvyklé. Kdykoliv se ráno jen trochu zavrtěla, okamžitě se probudil. Stačilo se pohnout. Jakmile se potichoučku vysunula z postele, aby se mohla vyčurat, pootevřel oči a řekl: „Kam odcházíš?“

„Jen spi. Neboj se, jsem hned zpátky.“ A to se opakovalo s každodenní pravidelností.

Jak mohl mít tak vytrénovaný cit a sluch na její ranní odcházení? Nikdy se jí nepodařilo tiše zmizet. Přitom tvrdil, že je nahluchlý. Je to hrozný, pomyslela si. Vždyť ho nemohu ani trochu opustit, ale nakonec nemám proč. Ale jen ta možnost ji lákala.

Sluníčko hrálo stále více. Je příjemné nechat se lechtat ranními paprsky. Vystrčila nohu zpod peřiny a přehodila ji přes Tonyho.

„Miláčku, nech mě spát.“

Převrátila se zpátky na záda, roztáhla ruce a začala se protahovat. Chytla se za čelo dubové postele a protahovala si záda.

„To je ale den,“ řekla nahlas a začala zvedat nohy a držet se za břicho.

„Osm, devět, deset,“ počítala.

„Ty ses snad zbláznila,“ ozval se Tony.

„Prostocviky, říkal Kafka a měl pravdu. Roste mi břicho.“

„Kde, prosím tě? Vždyť jsi hubená jak žížala.“

„No ještě jsem, ale už bych nemusela být. To jsou ty tvoje čokoládičky ke kávě, co mi pořád nutíš.“

„Já ti nic nenutím, ale ty se neumíš ovládat.“

Přestala cvičit a přitulila se k němu. Měl rád, když si schovala prdelku do jeho klína. Leželi jako dva zaklínění skrčenci. Odkopala peřinu a vystrčila ven obě nohy. Se zalíbením se dívala na malou pihu, kterou měla ve vnitřní jamce kolena. Taková malá tečka. Tu samou měla na levé pŕlce zadečku a těsně v důlku pod spodním rtem. Tony jim říkal moje něžné pižky, mé potěšení, a pokaždé je na konci zlíbal, když se vzpamatoval. Škoda že neměla čtvrtou a pátou na prsou. Ty chtěla líbat nejvíce. Mohla mu to

říct, ale neřekla. Muž si to musí objevit sám a musí ženu dobývat. To byla výchova jejích rodičů. Pěkná hloupost, jak časem zjistila. Život letí tryskem a člověk si nemá odříkat malá potěšení, ale ani ta velká.

„A co to tu máme?“ zabloudila Anna pod peřinu.

„No, něco tam je.“

„Takové malé nepatrné nic,“ provokovala Anna.

„Můžu vám popřát dobré jitro?“ mluvila Anna jako do mikrofону.

„Dneska, prosím tě, ne,“ usmál se Tony. „Víš, že mám rozmalovaný obraz, a já se po tom nemůžu soustředit. Večer ti to vynahradím.“

„Tak tedy jo. To je ale neděle...“ zakoulela očima.

„Miláčku, pochop to. Nestíhám. Začátkem října musí být obraz suchý a připravený k převozu.“

Anna to chápala i nechápala. Proč je zrovna Tony tak přísný. Nikdy si při malování nedá ani skleničku. Úplně zbořil její představy o malířích a jejich bohémském životě. Jídlo, pití, ženy, a pak přijde múza. Myslela si, že ateliér je přes den místo k malování a večer k milování a mejdanům. Místo toho ji Tony do ateliéru nepustil třeba měsíc. Nesnáší při malování nikoho, kromě modelu a černého kocoura. Nemá tvář. Neruší. Nemá rád hluk, ruší ho dětský křik, ruší ho cizí pohledy.

Někdy jí připadá, že tam nesnese ani sám sebe. Když ho volá k obědu, opatrně zaklepe a čeká.

„Kdo je?“ obvykle se ozve Tony. Odemkne, vystrčí hlavu a z očí mu kouká zaujetí, nepřítomnost a rozrušení. Domů už přijde uklidněný.

Poslední dobou je často velmi rozmrzelý. Místo aby měl radost, že může po letech vystavovat v Paříži, jak po tom dlouhá léta snil a toužil.

Tony ještě ležel. Vstala, rozhrnula závěs a sedla si na postel s nohama křížem. Slunce osvítilo celý pokoj.

„Zdá se mi, že akvarely na stěně ztrácí barvy,“ řekla Anna, natáhla si nohy do lepší pozice a dál se dívala po pokoji, který ji vracel do teplého Středomoří. Tam je spolu malovali. To byla krásná doba. Jen láska, barvy, moře a dobré víno. Dnes už nemají na nic čas, ani na sebe. Anna je stále v práci, samé večírky, hodně cestuje.

„Já už bych je dávno sundal,“ pohladil ji Tony a upřeně se díval na Annino čelo, které zpola osvětlovalo slunce a zpola odráželo nachovou barvu peřin.

„Když já je mám tak ráda. Nemohl bys z nich udělat kopie?“

„Miláčku, to mi už říkáš po desáté.“

„Tak to udělej.“

„Co si dáme k snídani?“ zeptal se Tony.

„To je tedy otázka, vždyť si dáme to, co každý den. Kafe a housku a máslo a med. Ale mohl bys mi ji

dnes pro změnu opéct na toustovači?“ To zase bude hostina, pomyslela si.

„A nechceš ohřát párek s hořčicí?“ provokovala ještě více Anna, protože dobře věděla, že by se toho nedotkl ani holí.

„Toho bych se nedotkl ani holí,“ nezklamal Tony.

Měl svá rčení, která někdy milovala, protože z něj dělala malého kluka. Jako třeba když místo kakao říkal stále kakavo. Ale někdy je přímo nesnášela, protože jí tím připomínal, a nevěděla proč, rozumbradu a starého radivého dědu.

„A co uděláme k obědu?“ zeptal se Tony.

„Tak my ještě ani nesnídáme, a už myslíš na oběd. Jsi jako moje babička. Co budeme vařit, milánkové? Často říkala. Máme doma něco dobrého?“ zeptala se Anna.

„Nic moc. Tady nekoupíš dobré maso,“ postěžoval si Tony.

„Od té doby, co tě opustila tvoje milovaná řeznice, já vím. Ta si tě předcházela.“

Tony měl zvláštní libosti. Kolikrát volal do divadla, že má pro ni překvapení. Čekala náruč pivonek či narcisů, pěknou halenku či parfém. Ale buď to bylo kilo syrového sádla, nebo jitrnice. Sám to skoro vůbec nejedl, takže se nákupem překonával.

„Víš, já bych si dal třeba jehněčí nebo telecí, nebo kachnu.“

„To tedy dnes už nekoupíš.“

Anna ležela na polštáři a přemýšlela nahlas: A co třeba svíčková nebo koprovka nebo rajská omáčka, na které odrostly její děti.

„To nejím a po svíčkové jsem se nedávno div nepozvracel.“

„Anebo dobrá bramboračka se sušenými houbami, jenže ty nám sežrali moli.“

Tony vzal Annu za ramena, zasníl se a řekl: „Už to mám, to bude překvapení.“

Anna s napětím poslouchala a strčila si ukazováček do pusy.

„Klidně se nasnídáme, nikam nebudeme pospíchat, nic nakupovat. Uděláme si hezký nedělní den a k obědu si uvaříme brambory s tvarohem, tvaroh máme,“ řekl Tony s vážnou tváří.

Anna se zasmála. „To je vtip, no ale tak si klidně uvař brambory a já zavolám Michalovi. Je to labužník a jsem si jistá, že na oběd se mnou půjde moc rád.“

Tony se zatvářil uraženě. Hleděl do stropu a přestal mluvit. Anna se začala smát. Stále se tvářil netečně. Aha, tak to není vtip. Tony se naštvál a to dobře znala. Netvářil se jen jako naštvaný, ale opravdu byl. Dovedla dobře číst jeho tvář. Skulila se mu z ramen. Tony ještě chvíli hleděl do stropu a vstal.

Anna se zachumlala do peřiny a přemýšlela